

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-64Csp/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322201852
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adam Hradský
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1322201852.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, v konaní pred sudcom Mgr. Adamom Hradským, v spore žalobkyne: G. E., nar. XX.XX.XXXX, s pobytom T. XXX/XX, F., zastúpenej Sidor a partneri, s. r. o., IČO: 52 635 970, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, o zaplatenie 800,- EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 800,- EUR a to v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu od žalovaného.

odôvodnenie:

I.

1. Žalobou zo dňa 21.04.2022 sa žalobkyňa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 800,- EUR.

2. Žalobkyňa v rámci skutkových a právnych tvrdení odôvodňujúcich svoj žalobný návrh uviedla, že uzatvorila so žalovaným dňa 09.06.2013 spotrebiteľskú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyni spotrebiteľský úver. Na podnet žalobkyne sa zmluva stala predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 14C 91/2016 a to konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V predmetnom konaní bolo odvolacím súdom zistené, že v zmluve absentuje obligatórna náležitosť a v dôsledku nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa bolo potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práva, pričom žalobkyňa bola pri uplatnení svojich práv úspešná, a preto splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. V tejto súvislosti odkázala na rozhodnutie NS SR (6Cdo 127/2017), podľa ktorého pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žalobkyňa uviedla, že primerané finančné zadostučinenie má satisfakčnú funkciu, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadostučinenie priznané v relutárnej podobe, ako aj preventívnu funkciu, ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a zároveň aj sankčnú povinnosť, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére a aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi.

Mala za to, že samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Žalobkyňa uviedla, že pri určovaní výšky primeraného zadostučinenia sa prihliada na funkcie daného inštitútu a celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu, časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, a rozsahu nepriaznivých následkov a subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu a pod. Uviedla, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu už viac ako 10 rokov má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V tejto súvislosti bolo podľa nej právne významné to, že rešpektovanie princípu neznalosť zákona neospravedlňuje v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Preto mala za to, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzrozmenný (tzv. nepriamy úmysel). Uviedla, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 250/2007 Z.z. môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila, pričom žalobkyni reálne, ak by ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv, by vznikla ujma v celkovej sume 10 195,81 EUR. Žalobkyni však súd priznal aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 10 195,81 EUR. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že s prihliadnutím na závažné porušenie jej práv zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohla na súde, výšku primeraného finančného zadostučinenia si uplatnila v sume 800,- EUR, čo podľa nej plnilo všetky funkcie tohto nároku. Napokon išlo len o 10 % zo sumy, ktorú žalovaný na úkor žalobkyne z titulu bezdôvodného obohatenia získal.

3. Žalobkyňa na preukázanie tvrdených skutočností navrhla vykonať nasledovné listinné dôkazy, a to: rozsudok OS BA III 14C 91/2016, rozsudok KS BA 5Co 33/2019 s doložkou právoplatnosti, výzvu zo dňa 01.03.2022, email zo dňa 01.03.2022.

II.

4. Žalovaný v rámci právnych tvrdení odôvodňujúcich svoju procesnú obranu uviedol, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, pričom žalovaný mal za to, že žalobkyňa nepreukázala, ktoré ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa žalovaný svojím konaním porušil. Mal za to, že predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadostučinenia je, že takéto zadostučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Žalovaný uviedol, že bolo nesporné, že odvolací súd priznal žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni v sume 10 195,81 EUR, avšak ani jeho rozhodnutie nemožno považovať podľa neho za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností podľa zákona č. 250/2007 Z.z.. Zdôraznil, že predmetom súdneho konania bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, z čoho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností podľa zákona č. 250/2007 Z.z. sa žalovaný voči žalobkyni dopustil. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove (14Co 91/2012), podľa ktorého ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím vzhľadom na ciele a účel aký vyplýva z ustanovenia § 53a Občianskeho zákonníka (v nadväznosti na dátum uzavretia predmetnej zmluvy), prípadne určovať ešte neprijateľnosť zmluvných podmienok. Neobstojí v tomto smere ani odkaz na to, že by to založilo nárok na finančné zadostučinenie. Žalovaný zdôraznil, že plnenie z úverovej zmluvy žiadne vady nevykazovalo, keďže predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Žalovaný uviedol, že pokiaľ by mal uhradiť žalobkyni nad rámec bezdôvodného obohatenia ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadostučinenie vo výške 800 EUR, dostal by sa sám do pozície dlžníka. Tento stav podľa neho určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, keďže namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania

žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Uviedol, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný mal ďalej za to, že žalobkyňa nepreukázala, že jej vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 800 EUR, a to v príčinnej súvislosti s porušením práv alebo povinností žalovaným. Zároveň podotkol, že je potrebné skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalovaný odkázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov (29C 105/2016), podľa ktorého súd s poukazom aj na vyššie uvedené skutočnosti nemohol dospieť k záveru, že žalovaný pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobcom nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný taktiež namietal, že absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, pričom žalobkyňa splácala len to, na čo sa vedome dobrovoľne zaviazala. Žalovaný považoval na primerané finančné zadosťučinenie v rozmedzí 50 až 10,- EUR.

5. Žalovaný nenavrhol vykonať žiadne listinné dôkazy, keďže jeho procesná obrana sa týkala výlučne právnych tvrdení.

III.

6. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal žalobkyňou navrhnuté listinné dôkazy, z ktorých následne vychádzal pri zistení doleuvedeného skutkového stavu rozhodného pre právne posúdenie veci.

7. Žalovaný ako podnikateľ podnikajúci v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a žalobkyňa ako spotrebiteľ uzatvorili dňa 09.06.2013 v písomnej forme úverovú zmluvu, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného ako veriteľa poskytnúť žalobkyňi ako dlžníkovi peňažné prostriedky v sume 10 253,- EUR na kúpu osobného motorového vozidla.

8. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 15.04.2016 proti žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia v sume 10 195,81 EUR z dôvodu, že vyššie uvedená úverová zmluva mala byť podľa nej bezúročná a bezpoplatková, a to najmä z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v jej neprospech.

9. Hoci súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 27.10.2017 žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol, Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd, rozsudkom zo dňa 28.09.2021, právoplatným dňa 10.01.2022, predmetný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 10 195,81 EUR spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 10.05.2016 do zaplatenia, a to z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech žalobkyne, na základe čoho podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. nastala zákonná fikcia úveru bez úrokov a poplatkov a keďže žalobkyňa zaplatila žalovanému celkovo sumu 20 448,81 EUR, v sume 10 195,81 EUR sa žalovaný bezdôvodne obohatil.

10. Žalobkyňa dňa 21.04.2022 podala na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhala voči žalovanému práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

IV.

11. Súd na takto zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. upravujúce právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

12. Zákon č. 250/2007 Z.z. vo svojom ustanovení § 3 ods. 5 priznáva spotrebiteľovi, ktorý sa na súde úspešne domohol porušenia jeho spotrebiteľských práv alebo povinností, ktoré mu vyplývajú buď zo zákona č. 250/2007 Z.z., prípadne iných zákonov (napr. Občianskeho zákonníka alebo zákona č. 129/2010 Z.z. upravujúceho spotrebiteľské úvery), právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa (v súvislosti, s ktorým mu súd priznal súdnu ochranu) zodpovedá. Predmetné ustanovenia plní satisfakčnú a aj sankčnú funkciu. Jeho cieľom je odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Jediným predpokladom, ktorý zákon č. 250/2007 Z.z. pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje je úspešné

poskytnutie súdnej ochrany spotrebiteľovi v súvislosti s porušením jeho spotrebiteľských práv alebo povinností. To znamená, že pri vznik tohto nároku spotrebiteľa stačí, ak súd v prospech spotrebiteľa judikuje porušenie jeho spotrebiteľských práv alebo povinností, napr. ak súd vo svojom rozhodnutí určí niektorú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy za neprijateľnú (ako dôsledok porušenia práva spotrebiteľa na uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy bez neprijateľných zmluvných podmienok spôsobujúcich nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho práva), prípadne vysloví, že dodávateľom poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový (ako dôsledok porušenia práva spotrebiteľa na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere so zákonom požadovanými náležitosťami podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z., prípadne jeho práva na správne uvedenie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo konanie veriteľa pri uzatváraní zmluvy o úvere s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.) alebo zamietne nárok dodávateľa zo spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu jeho premlčania (ako dôsledok porušenia práva spotrebiteľa na nevymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 54a Občianskeho zákonníka). Inú podmienku zákon č. 250/2007 Z.z. pre vznik tohto nároku spotrebiteľa nevyžaduje, čím sa spotrebiteľovi uľahčuje dôkazná situácia, keďže nie je povinný tvrdiť a ani preukazovať žiadnu ujmu, či už majetkovú alebo nemajetkovú. Stačí, ak spotrebiteľ unesie bremeno tvrdenia a dôkazu vo vzťahu k úspešnému uplatneniu porušenia jeho spotrebiteľských práv alebo povinností na súde, pričom je irelevantné, či v konaní, v ktorom súd judikuje porušenie jeho spotrebiteľských práv alebo povinností vystupuje ako žalobca alebo žalovaný. To znamená, že stačí, ak súd v konaní, v ktorom si dodávateľ uplatní nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, skonštatuje porušenie práva alebo povinností spotrebiteľa, pričom toto nemusí byť obsiahnuté vo výroku rozhodnutia súdu.

13. V danom prípade z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplývalo, že Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí konštatoval porušenie práv žalobkyne ako spotrebiteľa (bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávne určenej RPMN v jej neprospech), na základe čoho mal súd za to, že žalobkyni podľa § 3 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Na základe uvedeného súd ako nedôvodnú hodnotil procesnú obranu žalovaného spočívajúcu v nepreukázaní porušenia práv alebo povinností vyplývajúcich zo zákona č. 250/2007 Z.z., prípadne iných právnych predpisov, rovnako tiež jeho obranu založenú na tom, že z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave nemožno dôvodiť záver o konkrétnom porušení práv alebo povinností žalobkyne zo strany žalovaného. Podľa názoru súdu z daného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave celkom jednoznačne vyplývalo, že žalovaný porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., keď nesprávne a v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky v zmluve uviedol a určil RPMN, čím porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľky na správne uvedenie RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a zároveň tým porušil svoju povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere správnu RPMN. V tejto súvislosti súd podotkol, že údaj o výške RPMN je pre spotrebiteľa najdôležitejším indikátorom ceny úveru, ktorý umožňuje porovnanie výhodnosti úverov/pôžičiek z pohľadu vynaložených nákladov spotrebiteľa na ich splácanie v rámci jedného roka a v tomto smere má dôležitejšiu úlohu ako údaj o výške úrokov.

14. V danom prípade mal žalovaný postavenie subjektu, ktorý zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahovala nesprávne určenú RPMN v neprospech žalobkyne navrhol, a teda mal postavenie subjektu, ktorý zodpovedal za znenie a obsah predmetnej zmluvy a preto ho možno označiť za zodpovedný a povinný subjekt na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

15. Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia je rozhodujúcim kritériom len jeho primeranosť, pričom jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. V danom prípade si žalobkyňa uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 800,- EUR, čo súd považoval za primerané. V tejto súvislosti súd prihliadol najmä na to, že žalobkyni vznikla reálna ujma tým, že žalovanému uhradila o sumu 10 195,81 EUR viac, než na základe uzatvorenej zmluvy žalovanému mala uhradiť, pričom prihliadol aj na to, že k náhrade tejto ujmy, resp. k vydaniu bezdôvodného obohatenia žalobkyni žalovaný nepristúpil dobrovoľne, ale až na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, a teda žalobkyňa sa musela svojho porušeného práva zo zákona č. 129/2010 Z.z. domáhať na súde. Zároveň súd zdôraznil, že suma bezdôvodného obohatenia bola takmer súhlasná so sumou žalovaným poskytnutého úveru a preto sa súd v žiadnom prípade nemohol stotožniť s argumentom žalovaného, že priznaním primeraného

finančného zadosťučinenia by sa (vo všeobecnosti) podporilo špekulatívne konanie spotrebiteľov, keďže práve žalovaný ako dodávateľ konal špekulatívne, keď aj napriek odbornej znalosti osoby podnikajúcej v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov, uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez potrebných náležitostí vyplývajúcich zo zákona č. 129/2010 Z.z. a zároveň od nej prijal plnenie bez právneho dôvodu a vo výške takmer rovnajúcej sa ním poskytnutému úveru. Preto v danom prípade má samotné poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia žalovaným žalobkyni pôsobiť primárne na odradenie žalovaného ako dodávateľa od vyššie uvedeného nezákonného konania aj voči iným spotrebiteľom. V tejto súvislosti nemohol súd opomenúť ani rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016, z ktorého vyplývalo, že minimálna suma primeraného finančného zadosťučinenia na to, aby bola odradzujúca pre dodávateľa, by mala byť nad 50 % sumy, o ktorú by chcel potenciálne dodávateľ spotrebiteľa pripraviť. V danom prípade priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia nepredstavovala ani vyššie uvedených 50 %, preto považoval súd sumu 800,- EUR za primeranú.

16. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považoval súd žalobu žalobkyne za plne dôvodnú a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 800,- EUR z titulu primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z..

17. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s princípom úspechu v konaní a žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu podľa § 255 ods. 1 C.s.p. priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.